

16 Θέσεις για την αντικαπιταλιστική αριστερά στην Ευρώπη

1. Τις τελευταίες δύο δεκαετίες οι δυνάμεις του κεφαλαίου, σε παγκόσμια κλίμακα, έχουν καταφέρει σημαντικά πλήγματα στις δυνάμεις της εργασίας: Αξιοποίησαν τα μαζικά κλεισίματα επιχειρήσεων και την έκρηξη της ανεργίας για χτυπήσουν την ισχύ των συνδικάτων. Ανέτρεψαν κατακτήσεις μέσα από επάλληλους κύκλους ιδιωτικοποίησης. Επιδείνωσαν τα ασφαλιστικά συστήματα, περιόρισαν τις κοινωνικές παροχές, παρέδωσαν κοινωνικά αγαθά στην εμπορευματοποίηση. Χρησιμοποίησαν τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου, το άνοιγμα των αγορών και τις μετεγκαταστάσεις επιχειρήσεων ως μοχλό για τη συμπίεση των αμοιβών και των προσδοκιών των εργαζόμενων στους αναπτυσσόμενους καπιταλιστικούς σχηματισμούς. Αναδιάρθρωσαν τα παραγωγικά συστήματα διαμορφώνοντας ένα πρότυπο εργασίας ευλύγιστης και παραγωγικής, αλλά και με πολύ μεγαλύτερο έλεγχο και συνεχή πίεση για αποδοτικότητα. Προσάρμοσαν τα εκπαιδευτικά συστήματα στις απαιτήσεις των επιχειρήσεων για πολυλειτουργικό εργατικό δυναμικό. Προσπάθησαν να εμπεδώσουν ένα κλίμα αυταρχικής σκλήρυνσης είτε με τον περιορισμό των δημοκρατικών ελευθεριών, είτε με την ιδεολογική αξιοποίηση των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

2. Όμως, παρ' όλα αυτά εξακολουθεί να υπάρχει ένας πυρήνας ακόμη αναπαλλοτρίωτων προσδοκιών και απαιτήσεων για την εργασία και την κοινωνία, που πυροδοτεί ακόμη κοινωνικές εκρήξεις και φέρνει προσκόμματα στην πλήρη εμπέδωση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Αυτή η δυναμική της ταξικής πάλης καταγράφηκε:

·Στις μεγάλες διαδηλώσεις του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης'

·Στις μεγάλες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις

·Στη συντριπτική απόρριψη του Ευρωσυντάγματος στα δημοψηφίσματα που έγιναν στη Γαλλία και την Ολλανδία

·Στους μεγάλους κοινωνικούς αγώνες τα τελευταία χρόνια, τόσο από τους εργαζόμενους όσο και από τους νεολαίους, με αποκορύφωμα το μεγάλο και νικηφόρο κίνημα που συντάραξε τη Γαλλία και οδήγησε στην απόσυρση του «Συμβολαίου Πρώτης Εργασίας».

Ταυτόχρονα, όμως, δεν μπορούμε παρά να υπογραμμίσουμε και τη σημασία που έχουν τα μηνύματα ελπίδας που έρχονται και εκτός των ορίων της Ευρώπης, από όλες τις περιοχές του κόσμου όπου ο λαϊκός παράγοντας έρχεται στο προσκήνιο: Τα μηνύματα ελπίδας από τη Λατινική Αμερική που ξαναγίνεται μια θερμή ζωνή και αμφισβητεί βασικές πλευρές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά και από την Ασία όπου το επαναστατικό κίνημα στο Νεπάλ δείχνει ότι η εποχή των επαναστάσεων κάθε άλλο παρά έχει παρέλθει.

3. Με αυτά τα δεδομένα, οι δυνάμεις του κεφαλαίου διαλέγουν το δρόμο της ακόμη μεγαλύτερης επίθεσης στους εργαζόμενους. Η μία πλευρά είναι η προσπάθεια, ιδίως των νεοσυντηρητικών κύκλων στις ΗΠΑ, για ακόμη πιο έντονη πολιτικοστρατιωτική επιθετικότητα που λειτουργεί και ως μοχλός πολιτικής και ιδεολογικής πειθάρχησης. Η άλλη πλευρά είναι η ακόμη μεγαλύτερη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους. Κομβική πλευρά αυτής της στρατηγικής είναι η επέκταση της ελαστικής εργασίας και της συνεχούς κινητικότητας. Δεν πρόκειται απλώς για την απελευθέρωση της αγοράς εργασίας ή για την ποσοτική επέκταση των μορφών ευέλικτης απασχόλησης, αλλά για κάτι βαθύτερο: για την προσπάθεια τροποποίησης και επιδείνωσης του πυρήνα των εργασιακών σχέσεων, των πολιτικών συσχετισμών, των ιδεολογικών αναπαραστάσεων που σχετίζονται με την εργασία. Σημαίνει, ουσιαστικά, τη διαμόρφωση μιας νέας «οντολογίας της εργασίας» με βασικούς άξονες την ελαστικότητα, την προσωρινότητα και την ανασφάλεια. Αυτό σημαίνει την υπονόμηση, και σε θεσμικό και σε ιδεολογικό επίπεδο, κάθε έννοιας σταθερής απασχόλησης, την προσπάθεια για άρση οποιουδήποτε εμποδίου στην εργοδοτική εξουσία. Σημαίνει την προσπάθεια να πιστέψουν οι εργαζόμενοι ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος και δρόμος συλλογικής αντίστασης. Και αυτό δεν θα αφορά μόνο την «περιφέρεια» της αγοράς εργασίας, δηλαδή τις θέσεις της σύγχρονης ανειδίκευτης εργασίας, όπου ήδη κυριαρχούν οι ελαστικές μορφές απασχόλησης, αλλά και τις εργασίες που στηρίζονται στην αυξημένη μόρφωση και την πολυλειτουργικότητα. Αυτό αντιστοιχεί σε ένα πρότυπο εργασίας με πολύ περισσότερες δεξιότητες και παραγωγικότητα, αλλά με πολύ λιγότερα δικαιώματα και κατακτήσεις.

4. Και αυτή η πολιτική δεν αφορά μόνο τα συντηρητικά ή φιλελεύθερα κόμματα, αλλά και τη σοσιαλδημοκρατία που στις περισσότερες χώρες ήταν πρωτοπόρα στην εφαρμογή μορφών ελαστικής εργασίας. Και δεν είναι τυχαίο που σε αρκετές περιπτώσεις, με πρωτοπόρους του Νέους Εργατικούς του Τ. Μπλερ, τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα αυτοπροσδιορίζονται πρωτίστως ως τα κόμματα της τόλμης για μεταρρυθμίσεις.

5. Γι' αυτό και έχουν τεράστια πολιτική σημασία αγώνες όπως αυτοί των Γάλλων νέων και εργαζόμενων γιατί δείχνουν ότι αυτή η πολιτική μπορεί να χτυπηθεί και να ηττηθεί στον ίδιο τον πυρήνα της, τόσο σε ό,τι αφορά το πρότυπο εργαζομένου που επιδιώκει, όσο και σε σχέση με την όλη πολιτική και ιδεολογική νομομοποίησή της. Σε συνδυασμό με την απόρριψη του Ευρωσυντάγματος μπορούμε να μιλάμε για ένα μικρό αλλά σημαντικό ρήγμα στην πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού.

6. Αυτό, όμως, το ρήγμα μπορεί να ανατραπεί, αυτή η κοινωνική δυναμική να αναιρεθεί, εάν δεν μετασχηματιστεί και σε πολιτική δυναμική. Σε αντίθεση με τις διάφορες παραλλαγές του αυθορμητισμού και του οικονομισμού επιμένουμε ότι το πολιτικό επίπεδο είναι αυτό στο οποίο συμπυκνώνονται όλες οι αντιθέσεις ενός κοινωνικού σχηματισμού και γι' αυτό δεν μπορεί να υπάρξει αποτελεσματική αμφισβήτηση της στρατηγικής του κεφαλαίου χωρίς ένα εφικτό πολιτικό σχέδιο για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς ως εκείνης της κοινωνικής και πολιτικής δύναμης που αμφισβητεί τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης, τελικά ως της αυτοτελούς πολιτικής έκφρασης των δυνάμεων της εργασίας. Διαφορετικά, η δυναμική των κοινωνικών κινήματων απλώς θα οδηγήσει σε εναλλαγές αστικών κυβερνήσεων που θα δοκιμάζουν να εφαρμόσουν την ίδια πολιτική.

7. Σε αυτό το φόντο είναι που πρέπει να εκτιμήσουμε τα διαφορετικά σχέδια για την Αριστερά που δοκιμάστηκαν τα τελευταία χρόνια. Φάνηκαν πλέον τα όρια της λογικής του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου. Η λογική αυτή εσφαλμένα θεωρούσε ότι μπορούν σήμερα τα ελάχιστα κοινά αιτήματα που μπορούν να ενοποιήσουν τους αγώνες να αποτελέσουν και κοινό πρόγραμμα ενός πολιτικού φορέα. Εξίσου εσφαλμένα θεωρεί ότι θα μπορούσε να υπάρξει σήμερα κάποια αντινεοφιλελεύθερη κυβέρνηση, η οποία θα άνοιγε το δρόμο για την αριστερά και τα κινήματα, παραβλέποντας ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση θα αναλάμβανε τη διαχείριση του καπιταλιστικού κράτους στο τέλος θα υποχρεωνόταν να συμμορφωθεί στη στρατηγική του κεφαλαίου. Το όριο αυτής της στρατηγικής είναι η λογική «οποιοσδήποτε εκτός από...» που είτε αποτυγχάνει να πείσει, όπως συνέβη στις ΗΠΑ και την τακτική «Anyone but Bush», είτε οδηγεί σε πολιτικές υποχωρήσεις και αμηχανία όπως φάνηκε από στην περίπτωση της Ιταλία και την επιλογή της Επανίδρυσης να συμμετέχει στο συνασπισμό της Unione. Επιπλέον, μια τέτοια κατεύθυνση αναπαράγει σύγχυση για το ρόλο της σοσιαλδημοκρατίας. Και αυτό γιατί, ανεξάρτητα από την όποια ιστορική της διαδρομή, η σοσιαλδημοκρατία δεν είναι μια δύναμη της Αριστεράς, αλλά ένα αστικό πολιτικό ρεύμα, με ελάχιστες διαφορές από τα συντηρητικά ή χριστιανοδημοκρατικά κόμματα, με τεράστια ευθύνη για την εφαρμογή των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, αλλά και των πολιτικών της διεθνοποίησης του κεφαλαίου (ας μην ξεχνάμε ότι και το σχέδιο της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης κατεχορήγησαν το εμπνεύστηκαν σοσιαλδημοκράτες όπως ο Ζ. Ντελόρ).

8. Αλλά η κριτική οριοθέτηση δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στη σοσιαλδημοκρατία. Οφείλουμε να χαράξουμε μια πολιτική διαχωριστική γραμμή και απέναντι στην ρεφορμιστική αριστερά, κομμουνιστική και μη. Η εμπειρία της «πληθυντικής αριστεράς» στη Γαλλία, όπου το ΚΚΓ ήταν συνυπεύθυνο στην διαχείριση των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, οι υποχωρήσεις της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης και η απομάκρυνσή της από οποιαδήποτε λογική αμφισβήτησης του καπιταλισμού, η επιμονή του Συνασπισμού της Αριστεράς στην Ελλάδα να αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας συνεργασίας, ακόμη και στο κυβερνητικό επίπεδο, με το ΠΑΣΟΚ, δείχνουν τα όρια αυτών των ρευμάτων. Φάνηκαν άλλωστε τα όριά τους και από τις πολιτικές κατευθύνσεις του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, το οποίο περιορίζεται στη διεκδίκηση μεταρρυθμίσεων, δεν αμφισβητεί επ' ουδενί τη διαδικασία της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης ως επιθετική αστική στρατηγική και απέχει από οποιαδήποτε ουσιαστική αμφισβήτηση των καπιταλιστικών σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης. Επιπλέον, το αίτημα μιας «αριστερής κυβέρνησης» ή ενός «αριστερού κυβερνητικού προγράμματος», δεν απέχει πολύ από τη νεοσοσιαλδημοκρατική λογική των κεντροαριστερών κυβερνήσεων, και ακόμη και εάν γινόταν πράξη θα προσέκρουσε στις ίδιες πιέσεις. Όποιος θέλει να μιλάει όντως για την Αριστερά ως αντικαπιταλιστική δύναμη θα πρέπει να κάνει και την παραδοχή ότι μέσα στη συγκυρία γι' αυτήν δεν υπάρχει άλλος δρόμος από αυτόν της πολιτικής και κοινωνικής αντιπολίτευσης. Γι' αυτό το λόγο και επιμένουμε να θεωρούμε ιδιαίτερα προβληματική να μιλάμε ως να υπάρχει μία και ενιαία αριστερά. Δεν υπάρχει μια αριστερά και η ανάγκη διαχωρισμού από όλες τις παραλλαγές του ρεφορμισμού παραμένει αναγκαία. Γι' αυτό και διαφωνούμε με εκείνες τις απόψεις που μιλούν για την ανασύνθεση όλης της Αριστεράς με την ριζοσπαστική αριστερά να λειτουργεί ως μια ισχυρή ομάδα πίεσης. Εξίσου διαφωνούμε με τη λογική ότι σήμερα μπροστά στην κρίση του ρεφορμισμού εμείς θα προσφέρουμε τη στρατηγική και ο ρεφορμισμός τις προσβάσεις στα λαϊκά στρώματα. Και γιατί σε μια τέτοια ενότητα η ρεφορμιστική λογική θα ηγεμονεύσει και γιατί ακόμη και τα ρεφορμιστικά κόμματα έχουν πλέον μικρή πρόσβαση σε μεγάλο μέρος των εργατικών τάξεων

και των συμμάχων τους. Και ακόμη και εάν μεγάλα κομμάτια του «λαού της Αριστεράς» τείνουν να υποστηρίζουν προγράμματα ενότητα της αριστεράς (ριζοσπαστικής και ρεφορμιστικής), θα πρέπει να κάνουμε σαφές ότι όσο αναγκαίες και εάν είναι μορφές ενότητας μέσα στους αγώνες, άλλο τόσο σημαντικές είναι οι διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σε μια αντικαπιταλιστική και μια ρεφορμιστική τοποθέτηση, όχι μόνο σε σχέση με το μακρινό μέλλον, αλλά και τους σημερινούς αγώνες. Μόνο μια αντικαπιταλιστική τοποθέτηση εξασφαλίζει εκείνη την ανεξαρτησία που μπορεί να οδηγήσει σε ανυποχώρητους αγώνες.

9. Γι' αυτό το λόγο επιμένουμε ότι έχουν ωριμάσει οι συνθήκες για μια πραγματική αποτίμηση της όλης στρατηγικής των Κοινωνικών Φόρουμ. Τόσο το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, με την ανοιχτή ηγεμονία σοσιαλδημοκρατικών τάσεων, όσο και το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, φάνηκε ότι δεν λειτούργησαν τελικά ως το «κίνημα των κινήματων», αλλά ως εργαστήρια επεξεργασίας νεοσσιαλδημοκρατικών και ρεφορμιστικών πολιτικών σχεδίων και δεν συνέβαλαν στην διατύπωση μιας στρατηγικής για μια σύγχρονη επαναστατική αριστερά. Και εδώ υπάρχουν σημαντικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής αριστεράς στην Ευρώπη που θα πρέπει να αναλάβουν την ευθύνη τους και –γιατί όχι;– να κάνουν την αυτοκριτική τους.

10. Απέναντι σε όλα αυτά, η δική μας γνώμη είναι ότι η αναγκαία ενότητα των αγωνιζόμενων μαζών μέσα στο κίνημα, μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, η προσπάθεια για μια ταξική ενότητα των δυνάμεων της εργασίας δεν μπορεί να μεταφράζεται και στην πολιτική συμπίεση με τις δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας και του ρεφορμισμού. Αντίθετα, περισσότερο παρά ποτέ, μπροστά στον πλήρη μετασηματισμό της σοσιαλδημοκρατίας σε ένα κόμμα του κεφαλαίου και την απουσία μιας πειστικής εναλλακτικής πρότασης από τις δυνάμεις του αριστερού ρεφορμισμού, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την πολιτική και ιδεολογική ανεξαρτησία της επαναστατικής αριστεράς και την προσπάθεια να αναδειχθεί σε έναν διακριτό πολιτικό πόλο.

11. Γι' αυτό το λόγο και πιστεύουμε ότι έχει φτάσει η ώρα για την επεξεργασία ενός διαφορετικού πολιτικού σχεδίου για μια σύγχρονη επαναστατική αριστερά. Ένα τέτοιο σχέδιο δεν μπορεί παρά να προσπαθεί να υπερβεί όλες τις βασικές πλευρές της κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος και να ανασυνθέσει μια νέα διαλεκτική ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη και βήμα-βήμα να ανασυγκροτεί όλες τις προϋποθέσεις ώστε να αναδειχτεί η Αριστερά ως μια πραγματικά αντι-ηγεμονική δύναμη.

12. Υλική βάση ενός τέτοιου σχεδίου δεν μπορεί παρά να είναι μια πραγματική στροφή προς τις μάζες, δηλαδή η προσπάθεια να υπάρξουν μαζικοί και νικηφόροι αγώνες. Χωρίς απτές νίκες και κατακτήσεις, χωρίς πραγματική τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης στους χώρους δουλειάς, δεν μπορεί να επανακάμψει η εμπιστοσύνη των λαϊκών μαζών στη συλλογική πάλη, επομένως δεν μπορούν εύκολα και να πεισθούν για την ανάγκη συνολικότερης πολιτικής στράτευσης. Ούτε μπορεί διαφορετικά να αναδειχτεί η δυνατότητα που όντως υπάρχει για μια λαϊκή αντικαπιταλιστική συμμαχία. Και αυτό δεν σημαίνει μόνο γενικές εκκλήσεις, αλλά και την επεξεργασία ενός αποτελεσματικού προτύπου μαχητικού συνδικαλισμού, που να υπερβαίνει τα όρια του σύγχρονου υποταγμένου - κυβερνητικού συνδικαλισμού, ειδικά στη μορφή που εκπροσωπείται από τη Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων. Σημαίνει, επίσης, την προσπάθεια να αναζωογονηθούν τα συνδικάτα, να ιδρυθούν νέα εκεί όπου δεν υπάρχουν, να δημιουργηθούν νέες μορφές συλλογικής εκπροσώπησης σε χώρους ελαστικής και προσωρινής απασχόλησης, να αναζητηθούν τρόποι έκφρασης των ριζοσπαστικών αριστερών συνδικαλιστικών τάσεων.

13. Ταυτόχρονα, απαιτείται και η προσπάθεια, για να υπάρξουν εκείνες οι πολιτικές μορφές που θα αναδείξουν την επαναστατική αριστερά ως ένα διακριτό πολιτικό ρεύμα. Οποιαδήποτε συζήτηση για τις πολιτικές μορφές, αναγκαστικά παραπέμπει στο ερώτημα του κόμματος. Σήμερα δεν είμαστε μόνο αντιμέτωποι με τα αποτελέσματα της κρίσης της επαναστατικής στρατηγικής που ακολούθησε την εξάντληση του σοβιετικού μοντέλου και της αποτυχίας των επαναστατικών ρευμάτων που αναδείχτηκαν μετά το 1968 να προσφέρουν μια εναλλακτική λύση. Πρέπει, επίσης, να κάνουμε την παραδοχή ότι το υλικό για την ανασυγκρότηση ενός επαναστατικού κόμματος βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε μια διάχυτη μορφή, σε ομάδες, συλλογικότητες, πρωτοβουλίες. Κανένα ρεύμα δεν μπορεί και δεν πρέπει να διεκδικήσει για τον εαυτό του ότι αποτελεί το πρόπλασμα ή τη βάση του κόμματος. Αντίθετα, σήμερα οι δημοκρατικές μετωπικές μορφές αποκτούν έναν στρατηγικό χαρακτήρα, γίνονται το αναγκαίο βήμα για τη συσσώρευση των πολιτικών, ιδεολογικών και κοινωνικών όρων για να τεθεί ξανά το ερώτημα του κόμματος. Γι' αυτό και είναι αναγκαίο να δοκιμάζονται μορφές πολιτικής ενότητας των δυνάμεων της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αρκεί σε αυτές να υπάρχει μια κουλτούρα δημοκρατικής συζήτησης και απόφασης και μια πραγματική

διάθεση να τις αντιμετωπίσουν ως πειραματικά εργαστήρια για την ανάδειξη μιας σύγχρονης επαναστατικής αριστεράς. Σε αυτό τον συνεχή πολιτικό πειραματισμό είναι που αποκτά νόημα η εμμονή στο λενινισμό και την αντιμετώπιση της μορφής-κόμμα ως αναντικατάστατη προϋπόθεση της αποτελεσματικής αντιπαράθεσης με τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Διαφορετικά η εμμονή στο κόμμα γίνεται ένα άλλοθι για διάφορες παραλλαγές σεχταρισμού.

14. Και όλα αυτά δεν μπορούν να σημαίνουν μόνο την ενότητα γύρω από πολιτικούς στόχους, αλλά και το άνοιγμα της συζήτησης για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. Γιατί για να μπορούμε να μιλάμε για τη δυνατότητα ξανά της αριστεράς ως αντι-ηγεμονικής δύναμης, σημαίνει ότι μπορούμε να πείθουμε ότι τα πράγματα «μπορούν να πάνε αλλιώς», ότι είναι εφικτή η λειτουργία της κοινωνίας με ένα μη καπιταλιστικό τρόπο. Και αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει ένα ολόκληρο φάσμα συζητήσεων, αναζητήσεων και επεξεργασιών, που να στηρίζονται πάνω στην ίδια την εμπειρία των αγώνων, στον τρόπο με τον οποίο εκεί διατυπώνεται ένα αίτημα επανιδιοποίησης του χρόνου, του χώρου και του κοινωνικού πλούτου.

15. Και εδώ πρέπει να έχουμε ξεκάθαρο ότι μια τέτοια προγραμματική επεξεργασία αναγκαστικά θα είναι μια σύνθετη και συχνά αντιφατική διαδικασία, που σε αρκετές περιπτώσεις θα πρέπει να δώσει νέες και πρωτότυπες απαντήσεις. Γι' αυτό το λόγο και εκτιμούμε ότι σήμερα η επαναστατική αριστερά δεν μπορεί να ανασυγκροτηθεί στη βάση ιστορικών ρευμάτων και διαχωρισμών. Όχι γιατί υποτιμούμε τη σημασία που είχαν οι ιστορικές τομές και ρήξεις με τον οικονομισμό, τον παραγωγισμό, τον κρατισμό, το ρεφορμισμό μέσα στην ιστορία του κομμουνιστικού και του επαναστατικού κινήματος, ούτε γιατί διαλέγουμε το δρόμο της ιστορικής άμνησίας, που συνήθως είναι η βασιλική οδός για την επανάληψη προηγούμενων σφαλμάτων. Αλλά γιατί εάν η δύναμη του καπιταλισμού είναι η ικανότητα του να αναπροσαρμόζεται μέσα σε κάθε συγκυρία, η δύναμη του κομμουνιστικού κινήματος οφείλει να είναι η ικανότητά του να παρακολουθεί τις αλλαγές του καπιταλισμού και να μαθαίνει από τα λάθη και τις αποτυχίες του. Και σε αυτό το πλαίσιο κάθε ευκαιρία για διεθνή ανταλλαγή εμπειριών είναι παραπάνω από καλοδεχούμενη.

16. Μόνο που αυτό μας φέρνει στο ερώτημα του διεθνισμού. Η ίδια η μορφή του Ευρωπαϊκού κοινωνικού Φόρουμ να προβάλλει την εικόνα ενός πιθανού πανευρωπαϊκού ή ακόμη και παγκόσμιου συντονισμού και έχουν υπάρξει ακόμη και φωνές που μιλούν για μια νέα Διεθνή. Διαφωνούμε με αυτή τη θέση. Πρώτον, πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει κάποιο έτοιμο σχέδιο που μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε κοινωνικό σχηματισμό. Δεύτερον, η ανάπτυξη της ταξικής πάλης στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα είναι αναγκαστικά άνιση και παίρνει διαφορετικές μορφές. Τρίτον, δεν πιστεύουμε ότι η Ε.Ε. αποτελεί κάποιου είδους υπερ-κράτος που απαιτεί πανευρωπαϊκά κόμματα, και ακόμη επιμένουμε ότι στόχος πρέπει να είναι η αποδέσμευση από την Ε.Ε. Τέταρτον, όσο σημαντική και εάν είναι η αλληλεγγύη, εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι το βασικό μας διεθνιστικό καθήκον είναι να προσπαθούμε να αποσταθεροποιήσουμε το δικό μας κρίκο της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας και αυτό μπορεί να έχει αποσταθεροποιητικά αποτελέσματα και στο σύνολο της ιμπεριαλιστικής αλυσίδας.

Εν κατακλείδι, πιστεύουμε ότι μεγάλοι κοινωνικοί αγώνες και πολιτικές μάχες προσφέρουν ευκαιρίες για την επανίδρυση της επαναστατικής αριστεράς ως αντι-ηγεμονικής δύναμης, ικανής όχι μόνο να αλλάξει το συσχετισμό μέσα στην αριστερά, αλλά και να επηρεάσει το συνολικό συσχετισμό δύναμης. Προσπάθειες να υποταχθούν όλα αυτά σε μορφές υποστήριξης για σχέδια μιας νέας κεντροαριστεράς απειλούν να οδηγήσουν όχι μόνο σε χαμένες ευκαιρίες, αλλά και σε μελλοντικές ήττες,

Να ανοίξουμε τη συζήτηση

για την αντικαπιταλιστική συμμαχία

για τον πόλο της ριζοσπαστικής αριστεράς

για το αριστερό πρόγραμμα

Να επιμείνουμε στην κομμουνιστική προοπτική

Αριστερή Ανασύνθεση

www.anasynthesi.com